

Od autora bestsellerov
Hypnotizér, Zmluva podľa Paganiniho, Svedkyňa ohňa, Uspávač,
Stalker, Ihrisko, Lovec králikov

KEPLER

LAZÁR

Naozaj je možné vstať z mŕtvych?

IKAR

Lars Kepler
LAZARUS

Copyright © Lars Kepler 2018
Published by agreement with Salomonsson Agency.
Translation © 2019 by Jana Melichárková
Jacket design © Hummingbirds
Jacket photo © Love Lannér
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6574-5

PROLÓG

Svetlo z bielej oblohy odhaľuje svet v jeho najobnaženejšej krutosti. Tak ako sa musel zjaviť Lazárovi pred jaskyňou.

Pod pastorovými nohami vibruje podlaha z ryhovanej ocele. Jednou rukou sa drží zábradlia, zatiaľ čo hojdanie vyvažuje paličkou.

Sivé more sa ospalo prevaľuje ako vzdúvajúca sa plachtovina.

Kompu poháňa dopredu navijak pomocou dvojitých oceľových lán natiahnutých medzi dvoma ostrovmi. Vynárajú sa z vody a za loďou znova miznú.

Prievozník zabrzdí, vlny za loďou vyšplechnú, zapenia a mostík s rachotom dopadne na betónové mólo.

Pastor sa zapotáca, keď prova lode nabehne na nárazníky, mohutné žuchnutie sa šíri trupom lode.

Vybral sa navštíviť kostolníka Erlanda Linda, ktorý už odišiel do dôchodku. Je tu, pretože Erland nedvíha telefón a neprišiel ani na adventné služby Božie do kostola v Länne, čo ešte nikdy neurobil.

Erland zostal bývať v dome pre kostolníka za högmarsöskou kaplnkou, ktorá je súčasťou farnosti. Je dementný, no ešte vždy ho platia za strihanie trávnik a posyp, keď je klzko.

Pastor kráča po kľukatej, štrkom vysypanej cestičke a v studenom vetre mu tuhne tvár. Nikde nikto, spreď kaplnky však počuť hluk brúsky zo suchého doku.

Pastor hľadá v pamäti slová z Biblie, ktoré dnes ráno tvítoval, chcel o nich Erlandovi niečo povedať.

Na pozadí políčok a okrajov lesa vyzerá kaplnka, ako keby bola postavená zo snehu.

Keďže v zime je miestnosť pre služby Božie zatvorená, zamieri pastor rovno do nízkeho domu kostolníka, zahnutou rukoväťou paličky zaklope na dvere a vojde.

„Erland?“

Nikto nie je doma. Otrepe si topánky a obzerá sa. V kuchyni je neporiadok.

Pastor vytiahne vrecúško so škorícovými osími hniezdami a položí ho na stôl vedľa hliníkového pekáča so starými zvyškami jedla: s popraskanou zemiakovou kašou, s uschnutou omáčkou a dvoma sivastými mäsovými guľkami.

Dole pri vode stíchnu brúska.

Pastor vyjde von, zatlačí na dvere od kaplnky a potom nazrie do otvorenej garáže.

Na podlahe je pohodená lopata špinavá od zeminy. Čierne plastové vedro je plné hrdzavých pascí na myši.

Paličkou nadvihne igelitový obal snehovej frézy, no zarazí sa, keď začuje vzdialené bučanie.

Znova vyjde von, k ruine starého krematória na okraji lesa. Vo vysokej burine ešte vždy stojí pec so sčernetým komínom.

Pastor obchádza hromadu paliet a nemôže si pomôcť, obzrie sa cez plece.

Už odvtedy, ako vstúpil na palubu kompy, má neprijemný, zlovestný pocit.

Svetlu dnes chýba vlúdnosť.

Znova zachytí ten zvláštny zvuk, je bližšie, pripomína teľa zatvorené v oceľovej debne.

Zastane a ticho stojí.

Všade vládne pokoj. Len dych z jeho úst sa mení na paru.

Za kompostom je pôda udupaná. O strom ktosi oprel vreco so zvyškami jedla.

Pastor prichádza ku kompostu, no zastane pri kovovej rúre. Vytrča pol metra zo zeme, možno označuje hranice pozemku.

Oprí sa o paličku, pozrie do lesa a zbadá cestičku pokrytú naviatym ihličím a šiškami.

Vietor sa preháňa v korunách stromov, v diaľke kráka vrana.

Pastor sa vracia, za sebou počuje zvláštne bučanie, kráča rýchlejšie.

Prechádza popri kremačnej peci a dome, znova sa obzrie cez plece a cíti, že túži po jedinom, vrátiť sa domov na faru a s detektívkou a pohárom whisky si sadnúť pred oheň v kozube.

1

Špinavé policajné auto sa po vonkajšom obchvate vzdáľuje od centrálnych častí Osla. Burina pod krajinou sa trepoce v závanoch vetra, v priekope sa zmieta plastové vrecúško naplnené vzduchom.

Karen Stangeová a Mats Lystad odpovedali na výzvu operačného strediska napriek tomu, že bolo priveľa hodín.

Vlastne dnes večer už mali namierené domov, no práve sa vezú do štvrte Tveita.

Asi desať obyvateľov paneláka sa sťažovalo na príšerný zápach. Správca domu tam už zašiel predtým, aby skontroloval kontajnery na odpadky, ale boli čisté.

Ukázalo sa, že zápach vychádza z bytu na jedenástom poschodí. Hoci zvnútra bolo počuť tlmenú melódiu, majiteľ Vidar Hvoland odmietal otvoriť dvere.

Policajné auto prešlo popri nízkej priemyselnej budove.

Za plotom z ostnatého drôtu vidieť kontajnery na odpadky, nákladné autá a zásoby soli na zimu.

Panelák na ulici Nakkves vei vyzerá, akoby sa obrovské betónové schodisko prevrátilo nabok a rozpadlo sa na tri časti.

Pred dodávkou s nápisom Mortens Låsservice AS stojí muž v sivých kombinéze a máva na nich. Reflektory policajného auta ho osvietia a tieň jeho zdvihnutej ruky sa objaví na niekoľkých poschodiach fasády za ním.

Karen zabočí k obrubníku, jemne zastane, zatiahne ručnú brzdu, vypne motor a vystúpi von spolu s Matsom.

Obloha sa chystá na noc zatiahnuť rolety. Je chladno. Zdá sa, že by mohlo snežiť.

Obaja policajti si so zámočníkom potrasú ruky. Je hladko oholený, ale líca má poblednuté, hrudník plochý, pohybuje sa trhane a nervózne.

„Švédska polícia prijala tiesňové volanie z cintorína – našlo sa tristo pochovaných tiel,“ zažartuje zámočník takmer nehlučne a usmieva sa smerom k zemi.

Mohutný správca domu sedí vnútri v svojom pickupe a fajčí.

„Chlapík pravdepodobne zabudol v hale vrece na odpadky so zvyškami rýb,“ zamrmle, keď otvára dvere auta.

„V to dúfame,“ odpovie Karen.

„Búchal som na dvere a cez škáru na poštu hrozil, že zavolám políciu,“ dodá a zahasí cigaretu.

„Urobili ste dobre, že ste nás kontaktovali,“ pochváli ho Mats.

Za štyridsať rokov tu našli dve mŕtvoly, jednu na parkovisku a jednu vo vlastnom byte.

Obaja policajti aj zámočník nasledujú správcu domu do vchodu. Hneď zacítia dusivý zápach.

Keď vchádzajú do výťahu, snažia sa nedýchať nosom.

Dvere sa zatvoria, pod nohami cítia tlak, ako sa výťah dá do pohybu smerom nahor.

„Jedenáste poschodie je obľúbené,“ frfle správca domu. „Minulý rok sme tam zažili drsné vystaňovanie a v dvetisíctrinástom jeden byt totálne zničil požiar.“

„Na švédskych hasiacich prístrojoch je napísané, že sa musia otestovať tri dni pred požiarom,“ ticho prehovorí zámočník.

Keď vystúpia, privíta ich ukrutný smrad, všetkým štyrom sa do pohľadu vkradne zúfalstvo. Zámočník si drží nos aj ústa.

Karen odolá, keď sa jej prevráti žalúdok. Je to ako nepríjemné chvenie predtým, než bránica prepadne panike a vytlačí obsah žalúdka cez hrdlo.

Správca domu si pretiahne tričko cez ústa aj nos a druhou rukou ukáže na byt.

Karen poíde dopredu, priloží ucho na dvere a počúva. Vnútri je ticho. Zazvoní.

Ozve sa príjemná melódia.

Zrazu počuť z bytu slabý hlas. Muž niečo spieva alebo recituje.

Karen zabúcha na dvere a muž stíchne, no znova začne, veľmi opatrne.

„Ideme dnu,“ rozhodne Mats.

Zámočník podíde k dverám, položí na zem svoju ťažkú kabelu a otvorí zips.

„Počujete?“ spýta sa.

„Hej,“ odvetí Karen.

Dievčatko so svetlými strapatými vláskami a kruhmi pod očami otvorí dvere iného bytu.

„Okamžite choď dnu,“ prikáže jej Karen.

„Chcem sa pozerat,“ usmeje sa dievča.

„Mama alebo otec je doma?“

„Neviem,“ prizná dievčinka a rýchlo zavrie.

Zámočník nepoužije pištoľ na otváranie zámkov, ale odvrta celú zámku. Na zem padajú skrútené lesklé kovové piliny. Zámočník pozbiera horúce časti valca a vloží ich do tašky, opatrne odstráni závoru a cúvne.

„Počkajte tu,“ prikáže Mats správcovi domu aj zámočníkovi.

Karen vytiahne zbraň, zatiaľ čo Mats rozrazí dvere a volá do bytu.

„Tu je polícia! Ideme dnu!“

Karen pozrie na zbraň vo svojej bledej ruke. Niekoľko sekúnd sa jej čierny kov, spojené časti, hlaveň, uzáver, pažba, zdajú cudzie.

„Karen?“

Pozrie na Matsa, otočí sa k bytu, zdvihne zbraň a vojde, s rukou pred ústami.

V hale nevidí nijaké vrecia s odpadkami.

Smrad musí prichádzať z kúpeľne alebo kuchyne.

Karen počuje len podošvy kanád na plastovej podlahe a vlastný dych.

Prejde popri úzkom zrkadle v hale a vstúpi do obývačky. Rýchlo zaistí rohy miestnosti a prezerá si neporiadok. Televízor leží pre-

vrátený na zemi, kvetináče s papradím sú rozbité, rozkladací gauč s veľkými dekami je nakrivo, jedna epeda rozrezaná a stojaca lampa na zemi.

Karen obráti zbraň na vchod do kúpeľne a kuchyne, pustí Matsa dopredu a nasleduje ho.

Pod kanadami im praská rozbité sklo.

Jedno nástenné svietidlo je zažaté, v jeho svetle víria čiastočky prachu.

Karen zastane a načúva.

Mats otvorí dvere do kúpeľne a po chvíli skloní zbraň. Karen sa snaží nazrieť dnu, no dvere tienia svetlo. Rozozná jedine špinavý sprchový záves. Postúpi o krok, nakloní sa dopredu a strčí do dverí. Lúč svetla ožiari tapety v kúpeľni.

Umývadlo je zakrvavené.

Karen sa zachveje a o sekundu neskôr počuje za sebou hlas. Starý muž hovorí tlmene. Tak sa preľakne, až zhíkne, keď sa otočí a namieri zbraň cez chodbu.

Nikto tam nie je.

Plná adrenalínu sa vráti do obývačky, počuje smiech a namieri zbraň na gauč.

Dá sa za ním schovať.

Karen chápe, že sa jej Mats usiluje niečo povedať, no nedarí sa jej absorbovať jeho slová.

V hlave jej búši pulz.

Pomaly kráča dopredu, položí prst na kohútik, cíti, že sa jej chveje ruka, a tak jej poskytne oporu druhou rukou.

V nasledujúcom okamihu, keď stavec začne spievať, pochopí, že hlas vychádza zo stera.

Karen obíde gauč, potom skloní zbraň a pozoruje zaprášené káble a plochý balíček čipsov.

„Fajn,“ zašepká si pre seba.

Na kryte stera leží obal CD z Inštitútu pre jazyk a pamäť národa. Krátka sekvencia je nahratá ako slučka a stále sa prehráva. Starý muž rozpráva niečo ťažko zrozumiteľným dialektom, smeje sa,

potom spieva – *tu je svadba na našich statkoch, prázdne taniere a popraskané misky* – a potom stíchne.

Mats stojí vo dverách, máva na ňu, aby šla za ním, chce, aby pokračovali do kuchyne.

Vonku je už takmer tma, teplo z radiátora mierne rozochvieva záclony.

Karen nasleduje kolegu do chodby, zapotáca sa, rukou, v ktorej drží zbraň, sa oprie o stenu.

Vzdych páchne výkalmi a mršinou. Smrad je taký výrazný, až vháňa slzy do očí.

Karen počuje, ako Mats krátko a plytko dýcha. Sama sa sústreďí na to, aby ju nepremohla nevoľnosť.

Vojde za kolegom do kuchyne a zastane.

Na linoleu leží nahý človek s priveľkou hlavou a vydutým bruchom.

Tehotná žena s napuchnutým modrosivým penisom.

Podlaha pod Karen sa zakolíše, zorné pole sa zúži.

Mats jemne zaúpie a oprie sa o mraziaci box.

Karen si opakuje, že je to len šok. Chápe, že ten mŕtvý je muž, no vyduté brucho a poranené stehná priviedli jej myšlienky k rodiacej žene.

Cíti, ako sa jej trasú ruky, keď zastrčí zbraň do puzdra.

Telo našli už v pokročilom štádiu rozkladu, veľké časti sú uvoľnené a rozpustené.

Mats prejde k drezu a vracia tak prudko, až nadskočí kávovar.

Hlava mŕtveho pripomína sčernetú tekvicu natlačenú rovno na plecia, sánka je zlomená, vnútorné plyny vytlačili hltan s ohryzkom cez abnormálne ústa.

Bola to bitka, pomyslí si Karen. Bol zranený, zlomil si sánku, udrel hlavou o zem a zomrel.

Mats znova vracia a vyplúva hlien.

V obývačke sa spustí pieseň.

Karenin zrak sa vracia k bruchu, poraneným stehnám a mužovmu pohlavnému orgánu.

Mats má spotenú a popolavú tvár. Karen zvažuje, že za ním zájde, aby mu pomohla, keď ju ktosi chytí za nohu. Vykríkuje od strachu a šmátra po zbrani, keď zbadá, že je to dievčinka od susedov.

„Milá moja, tu nemôžeš byť,“ lapá po dychu.

„To je sranda,“ odvetí dievča a zadíva sa na ňu tmavými očami.

Karen cíti, ako sa jej podlamujú nohy, kým vedie dieťa cez byt von na schodisko.

„Nikto sem nesmie vojsť,“ prikáže správcovi domu.

„Ja som len otvoril okno,“ ohradí sa.

Karen sa vlastne ani nechce vrátiť do bytu, už teraz vie, že sa jej o tom bude snívať, že sa v noci zobudí a uvidí pred sebou rozďaveného muža.

Keď vojde do kuchyne, Mats zatvorí kohútik nad drezom a pozrie na ňu lesklými očami.

„Sme hotoví?“ spýta sa Karen.

„Hej, len sa chcem pozrieť do mrazničky,“ odvetí Mats a ukáže na krvavé odtlačky rúk okolo rúčky.

Utrie si ústa, otvorí veko a nakloní sa dopredu.

Karen vidí, ako mykne hlavou dohora a nemo otvorí ústa.

Mats sa zapotáca a veko treskne naspäť, až na kuchynskom stole zarinčí kávová šálka.

„Čo je to?“ spýta sa Karen a podíde k mraziacemu boxu.

Mats sa drží okraja kuchynskej linky, prevrhne plastový rozprašovač na kvety a pozrie na ňu. Zrenice sa mu stiahli, vyzerajú ako malé kvapky tušu, tvár má neobyčajne bielu.

„Nepozeraj sa,“ zašepká.

„Musím vedieť, čo je v mrazničke,“ odvetí Karen. Okamžite začuje strach v hlase.

„Bože na nebesiach, nepozeraj...“

2

Valeriina záhradnícka škôlka v Nacke neďaleko Štokholmu

Súmrak prichádza pomaly, tmu vidieť až vtedy, keď tri skleníky začnú žiarieť ako lampáše z ryžového papiera.

Až vtedy si človek uvedomí, že je večer.

Valeria de Castro má kučeravé vlasy stiahnuté do konského chvosta. Čižmy sú celé od blata, červená prešivaná bunda, čo jej obopína plec, je špinavá.

Para jej stúpa od úst, vo vzduchu cítiť krehký mráz.

Nadnes končí, sťahuje si pracovné rukavice a kráča k domu.

Na hornom poschodí si napustí vaňu a špinavé šaty odloží do koša na bielizeň.

Keď sa obráti k zrkadlu, všimne si na čele veľký špinavý fľak a na líci škrabanec od šľahúňa černíc.

Musím si urobiť niečo s vlasmi, pomyslí si a pousmeje sa nad tým, že vyzerá taká šťastná.

Odhrne sprchový záves čo najďalej, oprie sa o stenu z obkľadačiek a vstúpi do vane. Voda je prihorúca, radšej chvíľu čaká, až potom do nej ponorí celé telo.

Hlavu si oprie o okraj, zavrie oči a počúva občasné kvapkanie z kohútika.

Dnes večer príde Joona.

Pohádali sa, bola to hlúposť, ranilo ju to, no bolo to len nedorozumenie a vybavili to ako dospelí ľudia.

Valeria otvorí oči a sleduje odraz vody na strope. Kruhy z kvapiek sa rýchlo rozširujú do prstencov.

Sprchový záves sa po tyči zviezol naspäť, takže už nevidí dvere do kúpeľne ani zámku.

Keď vyloží nohu na okraj vane, voda jemne zašpliecha.

Privrie viečka a znova myslí na Joonu. Uvedomí si, že zaspáva a posadí sa.

Obleje ju horúčava, musí vyjsť z vane. Vstane, voda jej steká po tele, snaží sa cez zrkadlo zazrieť dvere, ale je zahmlené.

Opatrne vystúpi z vane na klzkú podlahu, vezme si osušku a utiera sa.

Strčí do kúpeľňových dverí, chvíľu počká a nazrie do chodby.

Tiene na tapetách sa nehýbu.

Je úplné ticho.

Nezvykne sa báť, no pobyt vo väznici ju naučil zachovávať v určitých situáciách ostražitosť.

Vyjde z kúpeľne a s rozhorúčeným telom kráča po chladnej chodbe do spálne. Ešte nie je celkom tma, na oblohe stále vidieť obrysy presvietených oblakov.

Z bielizníka si vezme čisté nohavičky, natiahne si ich, otvorí skriňu, vyberie žlté šaty a položí ich na posteľ.

Na prízemí niečo zarachotí.

Valeria zastane uprostred pohybu.

Nedýcha, stojí úplne ticho a načúva.

Čo to mohlo byť?

Joona príde na návštevu o nejakú hodinku a ona pripravuje pikantné pečené jahňacie s čerstvým koriandrom.

Valeria podíde k oknu a sťahuje roletu, keď zbadá, že pri skleníku stojí človek.

Cúvne, pustí šnúru a roleta hlučne vyletí nahor.

Rachotí to, keď sa šnúra navíja.

Rýchlo zhasne nočnú lampičku a znova sa priblíži k oknu.

Vonku nikto nie je.

Je si takmer istá, že na tmavom okraji lesa videla nehybne stojaceho muža.

Bol štíhly ako kostra a díval sa na ňu hore.

Steny skleníkov sa lesknú od kondenzovanej pary. Nikto tam nie je. Nesmie sa báť tmy, to jednoducho nejde.

Možno len prišiel zákazník alebo dodávateľ, ktorý sa stiahol, keď ju zbadal v okne nahú, pomyslí si.

Stáva sa často, že návšteva príde po záverečnej.

Natiahne sa za mobilom, no zbadá, že je vybitý.

Rýchlo sa zahalí do dlhého červeného županu a schádza dole schodmi. Už po niekoľkých krokoch cíti chladný prievan okolo členkov. Pokračuje nadol a vidí, že vchodové dvere sú otvorené dokorán.

„Haló?“ zavolá opatrne.

Na koberci v hale leží uschnuté lístie, navialo ho až na drevenú podlahu. Valeria bosými nohami vkĺzne do gumených čižiem, z police na klobúky vezme veľkú baterku a vyjde von.

Kráča po cestičke ku skleníkom, opáči dvere a svieti baterkou pomedzi rady sadeníc.

Vo svetle sa zdajú tmavé listy svetlozelené. Po sklenených stenách sa kľžu tieň a odrazy.

Valeria obíde najvzdialenejší skleník. Okraj lesa je čierny. Keď kráča, chladná tráva pod jej váhou šuští.

„Môžem vám s niečím pomôcť?“ opýta sa nahlas a svieti smerom k stromom.

Vo svetle sú kmene bledé a sivé. Ďalej medzi stromami sa rozprestiera len tma. Valeria prejde popri starom fúriku a zacíti pach hrdze. Opatrne prechádza lúčom baterky z kmeňa na kmeň.

Polovysoká tráva vyzerá nedotknutá. Stále svieti na stromy. Hlbšie medzi kmeňmi vidí niečo na zemi. Pripomína to sivú deku prehodenú cez poleno.

Svetlo baterky slabne, zatrasie ňou, získa trochu svetla a približuje sa. Vyhne sa konáru, cíti, ako jej prudšie bije srdce, baterka sa jej trasie v rukách. Zdá sa, akoby tam pod dekou ležalo telo, schúlený človek, ktorému chýba jedna alebo možno obe ruky.

Musí nadvihnúť látku a pozrieť sa.

V lese je absolútny pokoj.

Pod jej čižmou zapraská suchý konár a zrazu celý okraj lesa zaplaví biele svetlo. Svieti zozadu a hýbe sa do strany, takže podľhovasté tieň stromov sa spolu s jej tieňom kľžu nad zemou.

3

Joona Linna pomaly dôjde autom až k najvzdialenejšiemu skleníku. Úzku, popraskanú asfaltovú cestu lemuje vysoká tráva a zarastený les.

Jednou rukou spočíva na volante.

Má zamyslenú tvár a osamelý, ľadovo sivý pohľad.

Joona sa strihá nakrátko, pretože mu blond vlasy stoja na všetky strany, ak čaká príliš dlho.

Je vysoký a svalnatý, tak ako len človek môže byť po desaťročiach tvrdého tréningu, keď všetky svaly, šľachy a väzy spolupracujú.

Obliekol si tmavosivé sako, bielu košeľu si nechal pri krku rozopnutú.

Na sedadle vedľa neho leží zabalená kytica červených ruží.

Predtým, než Joona Linna pokračoval v štúdiu na policajnej akadémii, bol vojakom. Patril do Operatívnej skupiny zvláštneho nasadenia. Špeciálne vzdelanie získal v Holandsku, kvalifikoval sa v nekonvenčnom boji zblízka, v používaní inovatívnych zbraní a vo vedení mestskej gerilovej vojny.

Po tom, ako sa stal komisárom Štátnej kriminálnej polície, vyriešil viac komplikovaných prípadov vraždy než ktokoľvek iný v Škandinávii.

Keď ho odsúdili na štyri roky odňatia slobody, mnohí považovali súdny proces na štokholmskom obvodnom súde za nespravodlivý.

Joona sa neodvolal. Pri pokuse zachrániť priateľa vedel, čo riskuje.

Minulú jeseň sa Joonov trest odňatia slobody zmenil na verejnú službu v radoch mestskej polície v štokholmskej štvrti Norrmalm.

Požičal si jeden zo služobných bytov na prespatie na ulici Rörstrandsgatan, hneď oproti kostolu Filadelfiakyrkan. O pár týždňov znova nastúpi do služby ako kriminálny komisár a získa naspäť svoju kanceláriu na policajnom riaditeľstve.

Joona zabočí a zastaví, vystúpi z auta a zostane stáť v tme v chladnom vzduchu.

Vo Valeriinom domčeku sa svieti, vchodové dvere sú doširoka otvorené.

Svetlo z kuchynského okna sa rozprestiera po visiacych holých vetvách briez a po zamrznutej tráve.

Z lesa sa ozýva ťukanie, Joona sa otočí.

Medzi kmeňmi sa pohybuje slabé svetlo, lístie praská pod nohami osoby, čo sa približuje.

Joona jednou rukou opatrne rozopne podpažné puzdro.

Posunie sa nabok, keď zbadá vychádzať z lesa Valeriu s baterkou v ruke. Na sebe má červený župan a gumené čičmy. Líca má bledé a vlasy vlhké.

„Čo robíš v lese?“ čuduje sa.

Uštedrí mu zvláštny pohľad, akoby bola myšlienkami inde.

„Len kontrolujem skleníky,“ odvetí.

„V župane?“

„Si tu skôr,“ namietne.

„Viem, je to nezdvorilé, snažil som sa ísť pomaly,“ odvetí a vezme kyticu.

Valeria sa poďakuje, pozrie naňho svojimi veľkými tmavohnedými očami a požiada ho, aby ju nasledoval do domu.

V kuchyni rozvoniava rímska rasca a bobkový list. Joona prehodí niečo v tom duchu, že je hladný, no hneď sa zháči a jachtavo vysvetľuje, že si uvedomuje, že prišiel príliš skoro a že pokiaľ ide oňho, s jedním nemá naponáhlo.

„O pol hodiny je to hotové,“ usmeje sa Valeria.

„Perfektné.“

Valeria položí kvety na stôl a podíde ku kastrólu. Zdvihne pokrievku, zamieša, nasadí si okuliare na čítanie a nazrie do kuchár-

skej knihy. Potom z lopárika vsype nasekanú petržlenovú vňať spolu s koriandrom.

„Spávaš dobre?“ spýta sa.

„Keď sa dá.“

„Teda, môžeš si dať trochu vína,“ navrhne, líca jej zružovejú.

„Pochopil som.“

„Pochopil si,“ Valeria s úškrnom napodobí jeho fínsky akcent.

„Jo.“

Valeria z hornej skrinky vytiahne dva poháre, otvorí fľašu vína a naleje.

„Ustlala som v hosťovskej, položila som tam uterák a zubnú kefku.“

„Ďakujem.“ Joono si vezme pohár.

Nemo si pripijú, ochutnajú víno a pozrú na seba.

„Toto sme v base v Kumle nemohli robiť,“ povie Joono.

Valeria si prezrie rez na ružiach, vloží ich do vázy na stole a zväžnie.

„Poviem to rovno,“ začne, poťahujúc opasok starého županu.
„Prepáč, že som zareagovala tak, ako som zareagovala.“

„Už si sa ospravedlnila,“ podotkne Joono.

„Chcela som to urobiť zoči-voči... správala som sa hlúpo a nezrelo, keď som pochopila, že si stále policajt.“

„Myslela si si, že klamem, ale ja...“

„Nielen to,“ preruší ho a zapýri sa.

„Každý má rád policajtov?“

„Áno,“ odvetí Valeria a potlačí úsmev, takže sa jej pokrčí špička brady.

Znova zamieša obsah kastróla, vráti naň pokrievku a mierne stíši teplotu.

„Povedz, ak môžem s niečím pomôcť.“

„Nie, len... kým si prišiel, chcela som si upraviť vlasy a namaľovať sa. Takže to spravím teraz,“ oznámi Valeria.

„Fajn.“

„Chceš počkať tu alebo pôjdeš so mnou hore?“

„Pôjdem s tebou,“ usmeje sa Joona.

Na horné poschodie si so sebou vezmú poháre s vínom a vojdú do spálne. Na ustlatej posteli ležia žlté šaty.

„Môžeš si sadnúť do kresla,“ zamrmle Valeria.

„Ďakujem,“ odvetí Joona, keď si sadá.

„Teraz sa nepozerať.“

Keď si Valeria vyzlečie župan, natiahne žlté šaty a zapína drobné gombíky od pásu nahor, Joona odvráti zrak.

„Nenosím často šaty. Niekedy v lete, keď chodím do mesta,“ prívraťa sa Valeria svojmu odrazu v zrkadle.

„Neuveriteľne krásne.“

„Prestaň sa pozerat,“ usmieva sa Valeria, kým si zapína poslednú gombičku nad prsami.

„Nedokážem to,“ odvetí Joona.

Valeria podíde k zrkadlu, aby si sponkami na zátylku upevnila vlhké vlasy.

Joona pozoruje jej dlhý krk, keď sa nakloní dopredu a nanáša si rúž.

Valeria si sadne na posteľ, z nočného stolíka vezme náušnice, chystá sa ich nasadiť, no odrazu zastane a pozrie naňho.

„Myslím si, že moja reakcia súvisí s tým, čo sa vtedy stalo v Mörby centre... ešte vždy sa hanbím,“ ticho prizná. „Ani si nedokážem predstaviť, čo si si o mne myslel.“

„Bol to jeden z mojich prvých zásahov ako člena štokholmskej policajnej pohotovostnej hliadky,“ odvetí Joona a sklopí zrak.

„Bola som závislá, feťáčka.“

„Človek kráča rôznymi cestami. Je to tak, ako to je,“ vzdychne a pozrie jej do očí.

„Ale bol si smutný,“ pripomenie mu Valeria. „Videla som to... a pamätám si, že som sa snažila nad to povzniesť, pohrdať tým.“

„Vieš, mal som len tvoju fotku z gymnázia... neodpovedala si na listy, šiel som na vojnu a skončil v zahraničí.“

„A ja som skončila v ženskej väznici v Hinsebergu.“

„Valeria...“